

## Arrest

nr. 159 017 van 18 december 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 januari 2014 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

1.2. Op 8 juli 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.01.2015 werd ingediend door:  
[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie*

*Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds eerder een visum gezinshereniging in functie van de referentiepersoon heeft aangevraagd. Ter staving van deze aanvraag werd toen, naast de huwelijksakte, een beslissing van de Turkse rechtbank voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene, voorafgaand aan het huwelijk, haar geboortedatum liet aanpassen. Uit de beschikking blijkt dat de ouders aanvankelijk om een rectificatie hadden gevraagd om de datum van 6.01.1995 te veranderen naar 5.03.1991, maar tijdens de zitting de datum van 6.01.1993 vooropstelden. Dat de rechtbank de rectificatie toestond ondanks dat uit het medisch attest bleek dat betrokkene toen niet ouder kon zijn dan 17-18 jaar (dd. 13.08.2012). Drie dagen later huwde betrokkene de referentiepersoon. Derhalve werd de visumaanvraag geweigerd omdat de leeftijdsaanpassing niet als geloofwaardig kan worden aangenomen (voor de concrete motivatie zie de weigeringsbeslissing van 25.07.2014). Overeenkomstig art. 18 hoeven aktes, die gericht zijn op wetsontduiking, in casu van de Belgische wetgeving, niet aanvaard te worden. Zonder aanpassing van de geboortedatum zou betrokkene immers niet aan de voorwaarden voldoen om het verblijfsrecht als echtgenote te kunnen genieten. Overeenkomstig haar oorspronkelijke geboortedatum is zij heden immers slechts 20 jaar, terwijl het overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, 21 jaar hoort te zijn.*

*Bijkomend dient te worden opgemerkt dat betrokkene, bij het indienen van de bijlage 19ter, de beschikking betreffende de leeftijdsverandering achterwege heeft gelaten. Dit maakt de situatie alleen maar erger. Het moedwillig achterhouden van relevante stavingsdocumenten getuigt allerm minst van de goede trouw van betrokkene en bevestigt nog maar eens de stelling dat de aanpassing van de leeftijd, zoals aangenomen door de Turkse rechtbank, eigenlijk frauduleus is.*

*Het advies van het parket betreffende het huwelijk van betrokkene met de partner, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er wordt immers niet betwist dat betrokkene gehuwd is en een waarachtig huwelijk heeft met de referentiepersoon.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1. In een enig middel (omschreven als "eerste, tweede en derde middel") voert verzoekster de schending aan van *"de artikelen 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de formele en materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht en schending art. 8 EVRM"*.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en heeft begrepen, nu het middel er toe strekt deze motivering te weerleggen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing steunt op het motief dat de beslissing van de Turkse rechtbank tot rectificatie van verzoeksters geboortedatum niet wordt aanvaard, derwijze dat verzoekster niet voldoet aan de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde minimumleeftijd voor gezinshereniging. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar een eerdere beslissing waarbij verzoeksters visumaanvraag ook reeds werd geweigerd om deze reden.

Artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt:

*“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een verblijfsvergunning. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Verzoekster voert aan dat het besluit om geen geloof te hechten aan de beslissing van de Turkse rechtbank niet steunt op enig bewijs. Verzoekster gaat daarmee voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat zij op basis van het medisch attest van 13 augustus 2012 niet ouder kon zijn dan 17 of 18 jaar en dat de Turkse rechtbank desondanks de leeftijdaanpassing heeft toegestaan. De bestreden beslissing motiveert aldus wel degelijk waarom de verwerende partij van oordeel is dat deze akte gericht is op wetsontduiking en derhalve buiten toepassing wordt gelaten. Verzoekster brengt geen enkel concreet argument tegen deze beoordeling aan. Aldus stelt de bestreden beslissing vast dat enkel geloof kan worden gehecht aan de oorspronkelijk vermelde geboortedatum waaruit blijkt dat verzoekster slechts 20 jaar is terwijl zij overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet 21 jaar dient te zijn om aanspraak te kunnen maken op gezinshereniging.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat bij het indienen van de bijlage 19ter (de aanvraag) de beschikking betreffende verandering van de leeftijd achterwege werd gelaten. Dit wordt in de bestreden beslissing beschouwd als het moedwillig achterhouden van relevante stavingstukken, wat een bijkomend motief is voor het standpunt in de bestreden beslissing dat de aanpassingen de leeftijd zoals aangenomen door de Turkse rechtbank, niet geloofwaardig is. Verzoeksters uiteenzetting dat de Turkse wetgeving toelaat om aanpassingen aan te brengen aan de leeftijd, doet geen afbreuk aan de toepassing van artikel 18 van het WIPR. De verwerende partij was bevoegd om de beschikking van de Turkse rechtbank te appreciëren. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet op deugdelijke motieven zou steunen.

In de mate verzoekster nog betoogt dat zij thans zwanger is en de bevalling voorzien is op 25 september 2015, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing werd genomen op 8 juli 2015 en dat zij een termijn voor vrijwillig vertrek kreeg van 30 dagen, zodat verzoekster ruim de tijd kreeg voor haar bevalling. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij op dat ogenblik om medische redenen al niet meer kon reizen. Naar aanleiding van de terechtzitting is inmiddels gebleken dat deze termijn werd verlengd tot 30 dagen. Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziet bovendien dat om medische redenen de termijn voor vrijwillig vertrek kan worden verlengd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij, daarom gevraagd, niet over deze gunst zou kunnen beschikken.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar echtgenoot een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Hoger is reeds gebleken dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoekster in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar zij gewoonlijk verblijf houdt, Nederland, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Turkije.

Waar verzoekster betoogt dat een verwijdering nakend is, moet wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT